

Írta: Joel B. Randall

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Az eredeti történet Guatemalában játszódott.

Szandra megkönnyebbülten sóhajtott. Épp befejezte a szólószáma eléneklését a tanára előtt a zenei teremben. Megérte sok héten át gyakorolni! Még a dal trükkös része sem fogott ki rajta.

„Csodás hangod van!” Panni néni, az iskola énektanára állva tapsolt. „Továbbjutottál a következő fordulóba a tehetségkutatón.”

Szandra ujjongott. Ezen a versenyen több iskola tanulója méri majd össze a tudását énekkel, táncsal vagy hangszeres játékkal, hogy díjakat nyerjenek. Panni néni zsűritag volt, aki eldöntötte, hogy ki marad versenyben. És Szandra most továbbjutott a következő fordulóba!

„Még két meghallgatási fordulón kell továbbjutnod – mondta Panni néni. – Ha sikerül, bejuthatsz a döntőbe. A hónap végén lesz, vasárnap.”

Szandra öröme amilyen hamar jött, olyan hamar el is múlt. Úgy érezte, összeszorul a gyomra.

Tudta, hogy a vasárnap egy olyan nap, amikor istentiszteletre megyünk, és Jézus Krisztusról tanulunk. Olyan nap, amikor

vehetünk az úrvacsorából. Olyan nap, amikor pihenünk és időt töltünk a családukkal.

„Vasárnap? – kérdezte. – Nem tudom, hogy részt tudok-e venni.”

„Ha nem tudsz elmenni a verseny utolsó napjára, akkor nem vehetsz részt a vetélkedőben. Tudom, hogy jól teljesítenél, ha részt vennél, de neked kell eldöntened. Gondolkodj rajta a hétvégén, aztán hétfőn beszéljük meg, hogyan döntöttél.”

Másnap Szandra végig azon gondolkodott, hogy mit tegyen. Vasárnap mindig istentiszteletre ment a családjával. De tényleg muszáj minden héten ott lennie? Nem lenne *akkora* baj, ha egyszer kihagyná az istentiszteletet, ugye?

Lefekvéskor beszélgetett Apával arról, hogy mit tegyen. „Énekeljek a versenyen, vagy menjek istentiszteletre?” – kérdezte.

„A szombat egy olyan nap, amelyet Istennek adunk – Apa felhúzta a takaróját a lánya álláig, aztán leült mellé az ágy szélére. – Hat nap a miénk. Isten csak egy napot kér. De nem hozhatom meg ezt a döntést helyetted.”

Másnap az istentiszteleten Szandra és az összes elemis barátja elénekelte az Egy gyermek imája című dalt az egész egyházközség előtt. Már hosszú ideje gyakorolták ezt az éneket.

Szandra szívét-lelkét beleadva énekelt. A zene elfeledtette vele a nehéz döntést, amelyet másnap kell meghoznia. Amikor befejezték az éneklést, büszkén visszasétált, hogy leüljön a családja mellé.

Anya átölelte. „Gyönyörűen énekelte!”

„Annyira büszkék vagyunk rád – mondta Apa. – A tehetségeid megosztásával kimutattad a bizonyosságodat és az Istenbe vetett hitedet.”

Szandra örömmel használta a tehetségeit, hogy elemis dalokat énekeljen. Tudta, hogy ez a családját is boldoggá teszi.

Aztán eszébe jutott valami. Ha ma lett volna a verseny, akkor lemaradt volna a lehetőségről, hogy Mennyei Atyáról énekeljen. Miről maradna le, ha nem jönne el istentiszteletre a verseny napján? Nem tudná a barátaival együtt elénekelni a bizonyosságát az Elemiben. És ki kellene hagynia az úrvacsorát is.

Hétfőn Szandra már tudta, mit kell tennie. Bement a zenei terembe, hogy beszéljen a tanárával.

„Köszönöm a lehetőséget – mondta. – De nem akarok részt venni a tehetségkutatón, ha vasárnap rendezik meg.”

Panni néni letette a kottát, amelyet éppen nézett, és elhúzta a száját. „Biztosan kihagyod a versenyt?”

„Igen, biztos vagyok benne.” Szandra büszke volt a döntésére. Nehéz volt meghoznia, de tudta, hogy ez a helyes döntés. „Valami sokkal fontosabbról maradnék le, ha elmennék.” ●

Vasárnapi éneklés

Nem lenne akkora baj, ha Szandra egyszer kihagyná az istentiszteletet, ugye?